HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

9 decembrie 2014*

„Marcă comunitară — Procedura de decădere — Marca comunitară figurativă ORIBAY ORIginal Buttons for Automotive Yndustry — Admisibilitatea cererii de decădere”

În cauza T-307/13,

Capella EOOD, cu sediul în Sofia (Bulgaria), reprezentată inițial de M. Holtorf, ulterior de A. Theis și în sfârșit de F. Henkel, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat inițial de domnul G. Schneider și ulterior de domnul J. Crespo Carrillo, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Oribay Mirror Buttons, SL, cu sediul în San Sebastian (Spania), reprezentată de A. Velázquez Ibañez, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 22 martie 2013 (cauza R 164/2012-4), privind o procedură de decădere între Capella EOOD și Oribay Mirror Buttons, SL,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, și domnii S. Gervasoni și L. Madise (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 iunie 2013,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI, depus la grefa Tribunalului la 19 noiembrie 2013,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 25 noiembrie 2013,

* Limba de procedură: spaniola.

având în vedere că niciuna dintre părți nu a formulat, în termen de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în consecință, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 22 iunie 2005, intervenienta, Oribay Mirror Buttons, SL, a obținut în fața Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), potrivit Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)], înregistrarea sub numărul 3611282 a mărcii figurative următoare (denumită în continuare „marca contestată”):

2 Produsele și serviciile vizate de marca contestată fac parte din clasele 12, 37 și 40 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 12: „Vehicule și accesorii pentru vehicule neincluse în alte clase”;

— clasa 37: „Construcții; reparații; reparare și întreținere”;

— clasa 40: „O activitate care constă în prelucrarea materialelor”.

3 La 11 ianuarie 2011, reclamanta, Capella EOOD, a formulat o cerere de decădere a mărcii contestate în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009. În această cerere, reclamanta a susținut că marca contestată nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în Uniunea Europeană pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani, pe de o parte, pentru anumite produse care fac parte din clasa 12 și, pe de altă parte, pentru serviciile din clasa 37, pentru care respectiva marcă fusese înregistrată. Lista produselor și a serviciilor împotriva cărora era îndreptată cererea de decădere a fost formulată în termenii următori:

„Clasa 12 – Vehicule și accesorii pentru vehicule neincluse în alte clase, cu excepția butoanelor de oglindă pentru parbrizele autovehiculelor, a suporturilor de senzori pentru parbrizele autovehiculelor, a cuplajelor optice pentru parbrizele autovehiculelor, a elementelor de fixare pentru parbrizele autovehiculelor, a suporturilor de cameră pentru parbrizele autovehiculelor.

Clasa 37 – Reparații; reparare și întreținere.”

4 Prin Decizia din 23 noiembrie 2011, divizia de anulare a pronunțat decăderea mărcii contestate în ceea ce privește produsele și serviciile următoare:

— Clasa 12 – Vehicule și accesorii pentru vehicule neincluse în alte clase, cu excepția accesoriilor pentru ferestrele și parbrizele vehiculelor.

— Clasa 37 – Reparații; reparare și întreținere.

5 La 23 ianuarie 2012, intervenienta a introdus la OAPI o cale de atac împotriva deciziei diviziei de anulare, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009.

6 Prin Decizia din 22 martie 2013 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a patra de recurs a OAPI a anulat decizia diviziei de anulare, a respins cererea de decădere a reclamantei în totalitate și, în sfârșit, a obligat reclamanta la plata cheltuielilor de judecată. Mai precis, în primul rând, în ceea ce privește produsele din clasa 12, camera de recurs a declarat inadmisibilă cererea de decădere pentru motivul că nu era îndreptată împotriva produselor pentru care a fost înregistrată marca contestată. În această privință, ea a considerat că reclamanta nu poate ataca o marcă pentru lipsa utilizării serioase și să recunoască în același timp că marca respectivă fusese utilizată. Camera de recurs a adăugat că reclamanta nu a întocmit în cererea sa de decădere lista produselor și a serviciilor înregistrate împotriva cărora era îndreptată această cerere. În al doilea rând, camera de recurs a considerat că, întrucât cererea de decădere este inadmisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva produselor din clasa 12, aceasta nu poate fi declarată admisibilă în parte în ceea ce privește serviciile din clasa 37, pentru care marca contestată fusese de asemenea înregistrată.

Concluziile părților

7 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— declararea decăderii mărcii contestate pentru produsele și serviciile din clasa 12 (vehicule și accesorii de vehicule neincluse în alte clase, cu excepția pieselor pentru ferestrele vehiculelor și pentru parbrize) și din clasa 37 (reparații; reparare și întreținere);

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor de judecată efectuate în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

8 OAPI solicită Tribunalului:

— admiterea acțiunii;

— obligarea fiecărei părți la plata propriilor cheltuieli de judecată.

9 Intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea celui de al doilea capăt de cerere formulat de reclamantă

10 În cadrul celui de al doilea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului declararea decăderii mărcii contestate pentru produsele și serviciile din clasa 12 (vehicule și accesorii de vehicule neincluse în alte clase, cu excepția pieselor pentru ferestrele vehiculelor și pentru parbrize) și din clasa 37 (reparații; reparare și întreținere). Trebuie să se considere că o astfel de cerere urmărește emiterea unei somații de către Tribunal către OAPI.

11 Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, în cadrul unei acțiuni formulate înaintea instanței Uniunii împotriva deciziei unei camere de recurs a OAPI, acesta din urmă are obligația, conform articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009, de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii instanței Uniunii. În consecință, nu este de competența Tribunalului să adreseze somații OAPI, căruia îi revine obligația de a acționa în conformitate cu dispozitivul și motivele hotărârilor instanței Uniunii [a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2007, El Corte Inglés/OAPI – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Rep., EU:T:2007:219, punctul 20 și jurisprudența citată].

12 Prin urmare, cel de al doilea capăt de cerere formulat de reclamantă, prin care urmărește ca Tribunalul să ordone OAPI să admită cererea de decădere a mărcii contestate, este inadmisibil.

Cu privire la fond

13 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă un motiv unic întemeiat pe încălcarea dispozițiilor articolului 51 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 56 din Regulamentul nr. 207/2009, precum și pe încălcarea normei 37 litera (a) punctul (iii) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 01, p. 189), cu modificările ulterioare. Acest motiv unic cuprinde două aspecte.

14 În ceea ce privește primul aspect, reclamanta susține că, pentru a declara inadmisibilă cererea de decădere, camera de recurs a reținut în mod greșit în esență motivul întemeiat pe faptul că, în ceea ce privește produsele din clasa 12, reclamanta nu a întocmit o listă a produselor și serviciilor împotriva cărora era îndreptată cererea respectivă. În ceea ce privește cel de al doilea aspect, reclamanta reproșează în esență camerei de recurs săvârșirea unei erori de drept atunci când a considerat că, în ceea ce privește serviciile din clasa 37, cererea de decădere nu poate fi declarată admisibilă în parte.

15 OAPI arată că, în esență, în ceea ce privește primul aspect, reclamanta, recunoscând că marca a făcut obiectul unei utilizări pentru anumite produse și servicii, a simplificat și a facilitat desfășurarea procedurii administrative. Reclamanta adaugă că o astfel de recunoaștere nu încalcă principiul general de drept *nemo potest venire contra factum proprium* (nimeni nu se poate îndrepta împotriva propriilor fapte), ci constituie doar o limitare a cererii de decădere care determină, conform dispozițiilor articolului 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, limitele examinării pe care trebuie să o efectueze OAPI. Prin urmare, deși recunoaște admisibilitatea cererii de decădere formulate de reclamantă, OAPI lasă pronunțarea în prezenta acțiune la aprecierea Tribunalului. În ceea ce privește cel de al doilea aspect, OAPI consideră că, întrucât vizează produse din clasa 12, cererea de decădere este admisibilă, astfel încât nu este necesară pronunțarea cu privire la acest aspect al motivului unic.

16 Intervenienta contestă temeinicia motivului unic invocat de reclamantă. În această privință, intervenienta susține în esență că, în primul rând, din dispozițiile articolului 51 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 51 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, precum și ale normei 37 din Regulamentul nr. 2868/95 rezultă că numai lipsa unei utilizări serioase a produselor și serviciilor care

sunt înregistrate poate determina decăderea totală sau parțială a unei mărci înregistrate. Prin urmare, revine autorului cererii de decădere a unei mărci sarcina să identifice produsele și serviciile înregistrate pentru care se solicită decăderea. Or, în speță, în ceea ce privește produsele din clasa 12, reclamanta nu ar fi identificat produsele și serviciile înregistrate împotriva cărora era îndreptată cererea de decădere. În al doilea rând, intervenienta susține că reclamanta nu putea, fără să încalce principiul general de drept *nemo potest venire contra factum proprium*, să solicite decăderea mărcii contestate, pentru lipsa utilizării, în măsura în care privește produse din clasa 12 și să afirme în același timp că anumite produse din această clasă, care nu erau înregistrate, făcuseră obiectul unei utilizări serioase. În al treilea rând, intervenienta consideră că a furnizat probe suficiente ale utilizării serioase a mărcii contestate în ceea ce privește diferitele produse și servicii din clasa 12 și, respectiv, din clasa 37.

17 Cu titlu introductiv, trebuie amintită jurisprudența potrivit căreia nimic nu se opune ca OAPI să achieseze la o concluzie a reclamantei sau să se mulțumească să lase hotărârea la aprecierea Tribunalului, prezentând însă toate argumentele pe care le consideră adecvate pentru lămurirea Tribunalului [Hotărârea din 30 iunie 2004, GE Betz/OAPI – Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, Rec., EU:T:2004:196, punctul 36, și Hotărârea din 25 octombrie 2005, Peek & Cloppenburg/OAPI (Cloppenburg), T-379/03, Rec., EU:T:2005:373, punctul 22]. În schimb, OAPI nu poate să formuleze concluzii care să urmărească anularea sau modificarea deciziei camerei de recurs asupra unui aspect care nu a fost invocat în cererea introductivă sau să prezinte motive neinvocate în cererea introductivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 octombrie 2004, Vedial/OAPI, C-106/03 P, Rec., EU:C:2004:611, punctul 34, și Hotărârea Cloppenburg, citată anterior, EU:T:2005:373, punctul 22).

18 Rezultă din jurisprudența vizată la punctul 17 de mai sus că în speță trebuie să se examineze legalitatea deciziei atacate din perspectiva motivelor invocate în cererea introductivă, ținând seama totodată de argumentele invocate de OAPI.

19 Cu titlu principal, în ceea ce privește primul aspect al motivului unic, trebuie amintite dispozițiile articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009:

„(1) Titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri prezentate la Oficiu […]:

(a) în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință [a se citi «utilizări serioase»] în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată […]”

20 Norma 37 litera (a) punctul (iii) din Regulamentul nr. 2868/95 prevede:

„O cerere de decădere sau în nulitatea mărcii comunitare, introdusă în fața [OAPI] […], cuprinde următoarele informații:

(a) în ceea ce privește înregistrarea pentru care se solicită decăderea sau declararea nulității:

[…]

(iii) lista produselor și serviciilor înregistrate pentru care se solicită decăderea sau declararea nulității[.]”

21 Potrivit unei jurisprudențe constante, dacă o marcă a fost înregistrată pentru o categorie de produse sau servicii suficient de largă pentru a putea fi distinse, în cadrul acesteia, mai multe subcategorii susceptibile să fie luate în considerare în mod autonom, dovada utilizării serioase a mărcii pentru o parte a acestor produse sau servicii nu conferă protecție, în cadrul procedurii de opoziție, decât

pentru acea sau acele subcategorii din care fac parte produsele și serviciile pentru care marca a fost efectiv utilizată. În schimb, dacă o marcă a fost înregistrată pentru produse sau servicii definite într-un mod atât de precis și de delimitat încât nu este posibil să se opereze diviziuni semnificative în interiorul categoriei respective, în vederea examinării opoziției, dovada utilizării serioase a mărcii pentru respectivele produse sau servicii acoperă în mod necesar toată această categorie [Hotărârea din 14 iulie 2005, Reckitt Benckiser (España)/OAPI – Aladin (ALADIN), T-126/03, Rec., EU:T:2005:288, punctul 45, și Hotărârea din 13 februarie 2007, Mundipharma/OAPI – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Rep., EU:T:2007:46, punctul 23].

22 Astfel, deși funcția noțiunii de utilizare parțială este de a evita indisponibilizarea mărcilor neutilizate pentru o anumită categorie de produse, această noțiune nu trebuie totuși să aibă ca efect privarea titularului mărcii anterioare de orice protecție pentru produse care, fără a fi absolut identice cu cele pentru care a putut dovedi o utilizare serioasă, nu sunt fundamental diferite de acestea și aparțin aceluiași grup care nu poate fi împărțit altfel decât în mod arbitrar. În această privință, trebuie să se observe că în practică este imposibil ca titularul unei mărci să facă dovada utilizării acesteia pentru toate variantele imaginabile ale produselor vizate prin înregistrare. În consecință, noțiunea „o parte dintre produsele sau serviciile” nu se poate referi la toate formele de comercializare a produselor sau a serviciilor similare, ci doar la produse sau servicii suficient de distincte pentru a putea constitui categorii sau subcategorii coerente (Hotărârea ALADIN, punctul 21 de mai sus, EU:T:2005:288, punctul 46, și Hotărârea RESPICUR, punctul 21 de mai sus, EU:T:2007:46, punctul 24).

23 Pe de altă parte, din jurisprudență reiese în esență că, în măsura în care dovada utilizării mărcii pe care se întemeiază cererea de decădere nu trebuie să fie adusă decât la cererea reclamantului, acesta din urmă are obligația să determine obiectul cererii sale de probațiune (a se vedea prin analogie Hotărârea RESPICUR, punctul 21 de mai sus, EU:T:2007:46, punctul 25).

24 Reiese din jurisprudența citată la punctele 21 și 22 de mai sus că, atunci când marca contestată a fost înregistrată pentru o categorie de produse sau servicii suficient de largă pentru a putea fi distinse, în cadrul acesteia, mai multe subcategorii susceptibile să fie luate în considerare în mod autonom, este posibil ca titularul mărcii respective să nu reușească să aducă dovada utilizării serioase a acesteia decât pentru o parte din aceste produse sau servicii, caz în care protecția conferită de înregistrarea mărcii în cauză nu privește decât acea sau acele subcategorii din care fac parte produsele sau serviciile pentru care marca în cauză a fost utilizată efectiv.

25 De asemenea, decurge din jurisprudența citată la punctele 21-23 de mai sus că, atunci când, din nou, marca contestată a fost înregistrată pentru o categorie de produse sau servicii suficient de largă pentru a putea fi distinse, în cadrul acesteia, mai multe subcategorii susceptibile să fie luate în considerare în mod autonom, o parte care solicită decăderea, care consideră că titularul mărcii contestate a făcut o utilizare serioasă a unei părți din aceste produse și servicii, are dreptul, pentru a determina obiectul cererii sale de probațiune a utilizării serioase a mărcii respective, pe care este întemeiată cererea de decădere, să excludă din cererea sa de decădere produsele sau serviciile respective.

26 În speță, este cert că marca contestată a fost înregistrată, în ceea ce privește produsele din clasa 12, pentru „vehicule și accesorii pentru vehicule neincluse în alte clase”. Este la fel de cert că, în temeiul cererii sale de decădere, reclamanta a definit obiectul cererii sale, în ceea ce privește produsele din această clasă, ca fiind îndreptat împotriva „vehiculelor și accesoriilor pentru vehicule neincluse în alte clase, cu excepția butoanelor de oglindă pentru parbrizele autovehiculelor, a suporturilor de senzori pentru parbrizele autovehiculelor, a cuplajelor optice pentru parbrizele autovehiculelor, a elementelor de fixare pentru parbrizele autovehiculelor, a suporturilor de cameră pentru parbrizele autovehiculelor”.

27 În primul rând, în aceste împrejurări, trebuie să se constate mai întâi că, în temeiul cererii sale de decădere, în măsura în care privește produsele din clasa 12, într-o primă etapă, reclamanta a reluat în mod expres și integral descrierea produselor din clasa pentru care marca contestată a fost înregistrată.

Numai într-o a doua etapă reclamanta a limitat obiectul cererii respective, care este întemeiată pe dovada făcută de proprietarul mărcii contestate a utilizării sale serioase, prin expresia „cu excepția” excluzându-se unele subcategorii de produse care, în opinia acesteia, puteau, pe de o parte, să se încadreze în categoria mai largă a „vehiculelor și accesoriilor pentru vehicule neincluse în alte clase”, iar pe de altă parte, să se distingă în cadrul acesteia, în mod autonom.

28 Prin urmare, în măsura în care cererea de decădere a reclamantei reia în mod expres termenii descrierii produselor din clasa 12 pentru care marca contestată a fost înregistrată, în mod greșit camera de recurs a criticat reclamanta în temeiul dispozițiilor articolului 37 litera (a) punctul (iii) din Regulamentul nr 2868/95 pentru că, în ceea ce privește produsele din clasa 12, nu a întocmit lista produselor înregistrate împotriva cărora era îndreptată cererea respectivă.

29 În continuare, contrar susținerilor intervenientei, o determinare a obiectului cererii de decădere precum cea în discuție în speță nu poate fi calificată drept reformulare a listei de produse din clasa 12 pentru care marca contestată a fost înregistrată. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 27 de mai sus, reclamanta, într-o primă etapă, a reluat în mod expres și integral descrierea categoriei de produse din clasa 12 pentru care marca contestată a fost înregistrată și, în al doilea rând, a exclus din cererea sa de decădere, care din nou este întemeiată pe proba făcută de către titularul mărcii contestate a utilizării sale serioase, anumite subcategorii de produse a căror utilizare serioasă nu o contesta. Procedând astfel, reclamanta s-a limitat, după cum avea dreptul în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 23 de mai sus, să determine obiectul cererii sale privind dovada utilizării serioase a mărcii contestate.

30 În sfârșit, contrar concluziilor implicite care decurg din critica formulată în decizia atacată de camera de recurs a OAPI, astfel cum este aceasta menționată la punctul 6 de mai sus, în prezența unei descrieri a produselor pentru care marca contestată a fost înregistrată, într-o categorie anume, situație care se regăsește în speță în ceea ce privește produsele care fac parte din clasa 12, nu se poate cere părții care solicită decăderea, pentru declararea admisibilității cererii sale, să identifice toate subcategoriile de produse și servicii care pot, în opinia sa, să aparțină celei mai largi categorii, care este unica desemnată pentru înregistrarea mărcii contestate, fiecare dintre subcategorii distingându-se totodată în mod autonom. Astfel, pe de o parte, astfel cum se amintește la punctul 23 de mai sus, revine numai părții care solicită decăderea sarcina să determine obiectul cererii sale privind dovada utilizării serioase a mărcii contestate. Or, în speță, în cererea sa de decădere, reclamanta a îndeplinit în mod evident această cerință, prin reluarea mai întâi în mod expres și integral a descrierii categoriei de produse din clasa 12 pentru care marca contestată fusese înregistrată și ulterior prin limitarea obiectului acesteia îndepărtând anumite subcategorii de produse a căror utilizare serioasă nu o contesta. Trebuie amintit că, potrivit articolului 26 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94, o cerere de înregistrare a mărcii comunitare trebuie să conțină lista de produse sau de servicii pentru care se cere înregistrarea. Pe de altă parte, trebuie amintit că, potrivit articolului 26 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009, cererea de înregistrare a unei mărci comunitare trebuie să conțină lista produselor sau a serviciilor pentru care se cere înregistrarea. Rezultă că numai solicitantul înregistrării unei mărci comunitare poate să determine, sub controlul organelor competente ale OAPI, întinderea protecției care dorește să fie acordată mărcii respective. Prin urmare, în speță, întrucât intervenienta a desemnat produsele vizate, cu ocazia înregistrării mărcii contestate, printr-o trimitere la o simplă categorie largă, fără să identifice mai în detaliu subcategoriile de produse și servicii care pot aparține acesteia din urmă, în mod greșit camera de recurs a OAPI a declarat cererea de decădere inadmisibilă pentru motivul că reclamanta nu identificase în această cerere astfel de subcategorii.

31 Cu titlu suplimentar, trebuie să se considere că, pentru a se pronunța în mod special cu privire la admisibilitatea unei cereri de decădere întemeiate pe lipsa unei utilizări serioase a unei mărci, precum cea în cauză în speță, organele competente ale OAPI trebuie să aprecieze în prealabil dacă marca contestată a fost înregistrată pentru o categorie de produse sau servicii suficient de largă pentru a putea fi distinse, în cadrul acesteia, mai multe subcategorii susceptibile să fie avute în vedere în mod

autonom. Astfel, după cum reiese din jurisprudența citată la punctele 21 și 22 de mai sus, posibilitatea de a avea sau a nu avea în vedere subcategorii autonome în cadrul categoriei de produse din clasa 12 pentru care a fost înregistrată marca contestată influențează în mod direct determinarea de către partea care solicită decăderea a obiectului cererii sale. Or, în speță, trebuie să se constate că în decizia atacată camera de recurs nu s-a pronunțat cu privire la acest aspect.

32 În al doilea rând, presupunând că, astfel cum a considerat reclamanta și deși camera de recurs nu ar fi luat poziție cu privire la acest aspect, marca contestată ar fi fost înregistrată pentru o categorie de produse sau servicii suficient de largă pentru a putea fi distinse, în cadrul acesteia, mai multe subcategorii susceptibile să fie luate în considerare în mod autonom, din moment ce, astfel cum reiese din considerațiile de la punctul 25 de mai sus, reclamanta avea, așadar, dreptul de a exclude din cererea sa de decădere anumite produse și servicii a căror utilizare serioasă nu o contesta, în mod greșit camera de recurs a considerat că prin cererea sa de decădere se încălca principiul general de drept *nemo potest venire contra factum proprium*. Aceasta cu atât mai mult cu cât, astfel cum a amintit OAPI în înscrisurile sale, reiese din jurisprudență că, chiar dacă autorul unei cereri privind dovada utilizării serioase a unei mărci ar fi conștient de utilizarea acestei mărci, chiar efective sau intensive, prin formularea unei astfel de cereri nu ar acționa în mod necesar cu rea-credință. Astfel, este legitimă sesizarea organelor competente ale OAPI cu privire la problema dacă utilizarea de care are cunoștință este suficientă pentru a constitui o utilizare serioasă în sensul articolului 42 alineatul (2) din Regulamentul nr 207/2009 și al jurisprudenței relevante [Hotărârea din 8 martie 2012, Arrieta D. Gross/OAPI – International Biocentric Foundation și alții (BIODANZA), T-298/10, EU:T:2012:113, punctul 87].

33 Din considerațiile precedente rezultă că, prin respingerea cererii de decădere ca inadmisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva produselor din clasa 12 pentru care a fost înregistrată marca contestată, camera de recurs a încălcat dispozițiile articolului 51 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, precum și norma 37 litera (a) punctul (iii) din Regulamentul nr. 2868/95. Prin urmare, primul aspect al motivului unic trebuie admis ca fiind fondat.

34 În ceea ce privește cel de al doilea aspect al motivului unic, acesta este întemeiat pe o eroare de drept pe care ar fi săvârșit-o camera de recurs atunci când a declarat cererea de decădere inadmisibilă în totalitate, pentru motivul că o cerere de decădere nu ar putea fi declarată admisibilă în parte. Mai precis, din motivele deciziei atacate rezultă că, din moment ce camera de recurs a considerat cererea de decădere ca fiind inadmisibilă întrucât era îndreptată împotriva produselor din clasa 12, aceasta trebuia declarată inadmisibilă în ansamblu, adică și în partea care era îndreptată atât împotriva produselor menționate, cât și împotriva serviciilor din clasa 37.

35 Or, astfel cum s-a concluzionat la punctul 33 de mai sus, decizia atacată este afectată de nelegalitate întrucât camera de recurs a reținut inadmisibilitatea cererii de decădere în măsura în care era îndreptată împotriva produselor din clasa 12. Pe cale de consecință, camera de recurs a declarat de asemenea în mod greșit inadmisibilitatea cererii de decădere în ansamblu.

36 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, motivul unic, prin primul său aspect, trebuie admis ca fiind fondat și prin urmare, decizia atacată trebuie anulată în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

37 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

38 Întrucât OAPI a căzut în pretenții, în măsura în care decizia atacată este anulată, este necesar să fie obligat să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de reclamantă, în conformitate cu concluziile formulate de aceasta din urmă, fără a se lua în considerare capătul de cerere formulat de OAPI prin care solicită admiterea acțiunii.

39 Întrucât reclamanta a solicitat în plus obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată pe care le-a efectuat în fața camerei de recurs, trebuie amintit că, în temeiul articolului 136 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, cheltuielile necesare efectuate de părți în legătură cu procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs sunt considerate cheltuieli de judecată recuperabile.

40 Întrucât intervenienta a căzut în pretenții în ceea ce privește concluziile sale, aceasta suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 22 martie 2013 (cauza R 164/2012-4).**

2) **OAPI suportă propriile cheltuieli de judecată și pe cele efectuate de Capella EOOD.**

3) **Oribay Mirror Buttons, SL suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 decembrie 2014.

Semnături